

Bilag 40.

LO

Landsorganisationen i Danmark

Den 23. marts 1971.

Selv om fagbevægelsens direkte opgave i forbindelse med indgåelse og fornyelse af kollektive overenskomster er at aftale pengelønnens størrelse, er sigtet med den almindelige lønpolitik naturligvis at sikre og forbedre medlemmernes realløn. LO er derfor interesseret i, at lønnen ikke udhules gennem urimelige prisstigninger, så meget mere som den aftalte dyrtidsregulering på det private arbejdsmarked ikke giver fuld dækning for indtrufne prisstigninger.

Landsorganisationen er således interesseret i foranstaltninger, der søger at tilvejebringe prisstabilitet her i landet. Men det er samtidig vor opfattelse, at disse bør udformes på en måde, der tillader det kollektive overenskomstsysteem at fungere i overensstemmelse med dets indhold og hensigt.

Det kollektive overenskomstsysteem er af hensyn til erhvervslivets vidt varierende produktionsforhold meget nuanceret. Det kan eksempelvis nævnes, at af de ca. 350.000 lønmodtagere, som er omfattet af ca. 1.400 overenskomster alene for Dansk Arbejdsgiverforenings område, er lige ved 200.000 beskæftiget på det såkaldte minimallønsområde med et bevægeligt lønsysteem, der forudsætter løntilpasninger i selve overenskomstperioden. Dette overenskomstsysteem vil efter LO's opfattelse ikke kunne fungere efter indhold og hensigt, såremt lovforslagets § 5, stk. 1, nr. 5, gennemføres i den foreslåede ordlyd og med den ortolkning, som fremgår af bemærkningerne til omtalte paragraf i lovforslaget.

Vi skal i denne forbindelse henvise til de ledende bemærkninger til lovforslagets § 5, hvori der gives udtryk for, at „et prisop, der har været gældende i så lang en

periode som mere end 5 måneder, må antages at have medført sådanne forvriddinger i pris- og avancestrukturen, at dets opretholdelse vil føles urimelig og medføre alvorlige skadevirkninger for erhvervslivet“.

Vi skal tilføje, at et indgreb som det nu foreslåede, der i hvert fald tilsigter at vare i mindst 24 måneder, må antages at medføre sådanne forvriddinger i lønstrukturen, at indgrebet ikke alene vil føles urimeligt af parterne på arbejdsmarkedet, men tillige medføre alvorlige skadevirkninger for erhvervslivet.

Vi har bemærket, at der i henhold til § 5, stk. 4, ganske vist gives monopoltilsynet adgang til at dispensere, men samtidig foreslås nye og så specifikke procedureregler, at det simpelthen ikke vil være muligt at administrere sådanne regler, da de går direkte på tværs af de nugældende fagretlige regler inden for det kollektive overenskomstsysteem.

LO skal derfor indtrængende henstille, at lovforslagets § 5, stk. 1, nr. 5, ændres i overensstemmelse med de her fremførte synspunkter, og vi skal på den baggrund foreslå følgende formulering:

„lønstigninger, som ydes i henhold til kollektive overenskomster, eller — uden for dette område — lønstigninger, som følger tilsvarende kollektive overenskomster.“

Dette medfører ikke, at enhver tænkelig lønforhøjelse skal kunne danne grundlag for indregning i priserne, men det indebærer, at pris- og avancelovgivningen — på samme måde som ved „helhedsløsningen“ i 1963 — baseres på lønstigninger, som er overenskomsthjemlede.

P. F. V.

Thomas Nielsen.

/ Inger Olsen.